-STOFZUIGERS.
ersum, worden door
d op proef geleverd.
prospectus.
van gebruikte apparaten

WNIE
RA voor 6 opnamen
ilm 6 opnamen f 0.60
CHAAP & Co.
TERDAM - Tel. 41991
CH, Amsterdam
rhuisstraat 107
Gem. Giro B 3038
en - Groenten
uitenlandsch Fruit,
- Conserven van
aten en Hero.
Rotterdam
15 - Groene Zoom 303
foon 41121
- COMPLETE MEUBI-
BEDDEN - DEKENS
SER, Den Haag
foon 15058
naast de vischbanken
CHBAKKERIJ.
sch Vischgebak.
Bel. aanbev.
EUNING
IPLETE
ILEERING
27-29 - TEL. 107
VERSUM
GIRO 27825
tie-Inrichting
iten, Gordijnen,
en Meubelen.
VAN BAAREN
ndel in:
cking - Makreelen,
de Haring, Mosselen
n. — Comestibles.
he- en gebakken Visch.
is: Kelzerstraat 21
— TELEFOON 436
or al uwe
chool- en Schrijf-
hoeften
r ook voor
leisdrukwerken
W ADRES:
S' BOEK- EN
RBOEKHANDEL
andelsdrukkerij
t 11a - ARNHEM
lef. 23795
mmsche Vulpenhuis
Reparatieinrichting
UW zaak.
ant U ONZE zaak?
. DE WIT
m-, Wasch-
jkinrichting
WESTEN"
raat 9 - ROTTERDAM
foon 33677
NMAGAZIJN
ICITIA"
ast hoek Groest
VERSUM
EFOON 1279
ARE N
it de beste fabrieken

10e JAARGANG — No. 47 — 22 AUG. '30

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Ds B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Ds A. Ringnalda, Soerabaia; Ds J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 7.50 en voor Ned.-Indië f 6.— per jaar.
Advertentiën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15.

Het eindredacteurschap wordt thans weer waargenomen door Prof Dr V. Hepp. Tot nadere aankondiging is zijn adres: Duitsche Kampweg 10, Wolfhezen.

INHOUD: Uit de Schrift: Alleen wonen (Num. 23 : 9). — Kerkelijk Leven: Als ik Chr. Historisch was . . . VI (slot). — Synode-Indrukken I. — Peruschouw. — Kerknieuws: Gen. Synode Geref. Kerken te Arnhem.

UIT DE SCHRIFT

Alleen wonen.

Ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden.
Numeri 23 : 9.

Men verliest wel eens uit het oog, dat dit woord genomen is uit eene zegenspreuk, en derhalve eene genadeweldaad Gods over Zijn volk inhoudt.

Gewoonlijk leest men er slechts het aangeven van een toestand in, en eene daaruit volgende roeping om dien toestand te handhaven. En ongetwijfeld houdt Bileams woord dit alles ook in. Hij zag van de berghoogte Israëls tentenkamp in de wijde vlakte liggen als een afgezonderd geheel; en God maakte van dien aanblik gebruik om hem voor alle eeuwen te doen uitspreken, dat Israël, en daarin de Kerk des Heeren, in het midden der wereld „alleen wonen" zou, eene afgezonderde groep zou zijn, met eigen leven en eigen karakter; gelijk ook inderdaad altijd het geval geweest is. Het is dus de uitdrukking van een bestaanden toestand. Dezelfde die Jezus aanwees door tot de Zijnen te zeggen: „Gij zijt niet van de wereld". En daaruit volgt als vanzelf de roeping voor 's Heeren Kerk om deze eigenaardige positie te bestendigen. Hoewel zij met die wereld heeft om te gaan, en op haar heeft in te werken, — zij heeft haar eigen karakter te bewaren; zij moet alleen blijven wonen, en mag zich met de heidenen niet rekenen.

En toch, — hoe wáár deze gedachten mogen zijn, — men hebbe er toch oog voor, dat hier een zegen Gods uitgesproken wordt; en eérst aldus komt de diepe gloed in dit woord.

Bileam wordt door God gebruikt om de weldaden van het genadeverbond over Israël uit te spreken. Tot vervloeken was hij gekomen, maar om te zegenen zet de Heere hem op de hoogte. Wie dit voorbijziet verzwakt den wáren zin van het Godswoord door Bileam gesproken, en doet onrecht aan het grootsche feit, dat God hier het kwade omkeert in zijn tegendeel, en vloek verandert in zegen.

„Dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden" — het is niet allereerst een tóéstand of eene róéping, maar het is vóór alles een zegen des Heeren.

* * *

Deze zegen is bewarend en beschermend van bedoeling; en het ware te wenschen, dat hij meer beseft en gewaardeerd werd; want menigmaal vinden wij dien zegen lastig.

Het „alleen wonen" immers, gelijk God het hier bedoelt, is voor het vleesch niet aantrekkelijk. Het houdt in, dat wij andere beginselen hebben dan de wereld, andere zeden en gewoonten, andere idealen en vermaken, andere vrienden, andere lectuur, andere vereenigingen, — kortom, een ander leven. En dat wil het vleesch niet. Het wil met de wereld samenwonen.

Onze kinderen schokschouderen gemelijk, wanneer hun niet toegestaan wordt, wat zij bij hun wereldsche kennissen zoo aantrekkelijk vinden. En wij pogen hen te doen inzien, dat deze onthouding een zegen is; want dat zij anders met de wereld mee zouden afglijden, en in haar zouden opgaan, en straks, van het heilig beginsel vervreemd, met de heidenen zouden gerekend worden. Het „alleen wonen" is een zegen voor hen.

En zóó nu wil het onze God en hemelsche Vader. Hij kent ons dwaalziek hart en weet hoe klein wij zijn van krachten. En nu zegent Hij ons, door ons alleen te doen wonen, door ons af te zonderen, en een eigen milieu ons te geven. Hij verbiedt ons der wereld gelijkvormig te worden, en allerlei levensvorm van die wereld over te nemen. Hij geeft ons een eigen huis, van waaruit wij wèl met de wereld in aanraking komen, omdat wij in haar midden wonen, maar waarin wij toch ons eigen leven leiden in alle godzaligheid en eerbaarheid.

En dat doet de Heere om ons te zegenen. Dat is eene genadeweldaad uit de liefde van Zijn Vaderhart. Dat is de trouw van den God des Verbonds, die de Zijnen mede daardoor wil bewaren van den booze, en onbesmet doen blijven in deze wereld. „Ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden", — het is een zegenende ordinantie des Heeren.

Dat wij dien zegen dan erkennen, en, ook wanneer ons vleesch er tegen opkomt, dien zegen dankbaar aanvaarden en betrachten. En wij zullen dat, zoo wij het „alleen wonen" niet slechts als eene roeping beschouwen, maar hóóger nog, het als eene heerlijke weldaad Gods ontvangen, waarmede wij als dankende kinderen tot onzen Wijzen en Trouwen Vader in de hemelen terugkeeren.

Wèl kan het „alleen wonen" zeer moeilijk en zwaar zijn. Maar véél erger is, te wonen in de tenten der goddeloosheid. En tenslotte zal dat volk, hetwelk hier met zijn God heeft willen alleen wonen, in het eeuwig oordeel met de wereld en de heidenen niet gerekend worden.

U. v. A.

KERKELIJK LEVEN

Als ik Christelijk Historisch was..... VI. (Slot).

Als ik Christelijk Historisch was van het type-prof. Slotemaker de Bruïne, zou er dus geen enkele reden voor mij bestaan om mij tegen de subsidiëering van het Bijzonder Hooger Onderwijs te verzetten.

Ook zou ik de bedenking, dat dan de versplintering van ons volksleven daardoor in de hand zou worden gewerkt, geen voet geven.

Het gevaar van versplintering binnen het Christelijk volksdeel moge bij het lager onderwijs eenige zorg baren, bij het Bijzonder Hooger Onderwijs dreigt dit stellig niet.

Ook hier kan de ervaring weer als getuige worden opgeroepen.

Welk een moeite heeft het niet gekost, om de Vrije Universiteit tot die hoogte op te werken, waarop zij heden staat.

Het tekort aan geld droeg hiervan niet de meeste schuld.

Al had de Overheid haar ruim gesubsidiëerd, dan zou zij nog niet zoo heel veel verder zijn.

Door de stelselmatige onderdrukking van liberalistische zijde, alsook door het feit, dat het Calvinisme meest wortel schoot onder de kleine luyden, moest onze universiteit worstelen met een gebrek aan zulke wetenschappelijke mannen, die voor een katheder in aanmerking kwamen.

Met de inrichting van een natuurfilosofische faculteit is niet zoolang gewacht, tot de Hoogeronderwijswet het noodzakelijk maakte, maar totdat er mannen waren, die alleszins professorabel waren.

Dat kleinere groepen dan de Gereformeerde er ooit toe zouden overgaan een universiteit te stichten, is derhalve uitgesloten.

Onderwijzers zijn binnen een betrekkelijk korten tijd te kweeken, maar hoogleeraren niet.

Evenmin behoeft men er bevreesd voor te zijn, dat men hen, die aan de wetenschappelijke eischen niet ten volle beantwoorden, zal benoemen om universiteitje te kunnen spelen.

Want er is ook nog zoo iets als een staatscommissie van toezicht.

Bij de wet worden waarborgen gevraagd.

En in plaats van ons daartegen te verzetten, juichen we dat juist toe.

Wie het zou wagen Bijzonder Hooger Onderwijs te geven, dat niet op wetenschappelijk peil staat, zou van hoogerhand op de vingers worden getikt.

De effectus civilis zou niet worden verleend of anders ingetrokken.

Indien de wet nog verder ging en den doctorstitel beschermde, zou dit bij ons geenerlei bezwaar ontmoeten.

Maar daaruit volgt dan ook, dat er nooit zoo heel veel universiteiten in ons land kunnen verrijzen.

Haar getal zal tot zeer weinige beperkt blijven.

Veel meer dan er op het oogenblik zijn, kunnen er niet ontstaan.

Daarom zou ik mij door een nachtmerrie van versplintering op dit gebied, gelijk prof. Slotemaker de Bruïne had, niet laten verontrusten.

Even uit het bed springen, het hoofd verkoelen en het angstbeeld is geweken.

Als ik dan ook Christelijk Historisch was van het type-prof. Slotemaker de Bruïne, zou ik meer met de werkelijkheid rekening houden dan Dr Slotemaker de Bruïne op het congres te Lunteren deed en geen Inchttoeren maken in het rijk der onwaarschijnlijkheden.

Om kort te gaan: wie subsidiëering van Bijzonder Hooger Onderwijs tegenstaat:

toont geen genoegzamen eerbied voor den gewetensdrang van de voorstanders van dat onderwijs;

doet dien voorstanders financiëel onrecht;

moet om zijn houding te rechtvaardigen, argumenten te hulp roepen, welke lichtelijk fantastisch zijn.

Synode-Indrukken.

I.

Arnhem als Synode-stad.

Hoewel niet strikt in het centrum van het land gelegen, heeft Arnhem als Synode-stad iets eerlijks.

De spoorwegverbindingen zijn van dien aard, dat het ook weer niet ver van het centrum verwijderd is.

De afgevaardigden van de uiterste einden van ons kleine land, maar waar men toch niet gaarne een groot deel van den dag in den trein zit, moeten elkander ongeveer even ver tegemoet komen.

Die in het midden des lands wonen, worden meer bevoorrecht.

Maar wat de overigen aangaat, deelen zij gelijk op.

Waarmee ik niet wil suggereeren, om onze Synodes steeds in een centraal gelegen plaats te houden.

Het is voor ons kerkelijk leven bevorderlijk, dat elke provincie, waar kerken zijn, welke een geheele Synode kunnen herbergen, een beurt krijgt.

Zoo worden ook de lasten gelijk verdeeld.

Arnhem heeft als Synode-stad ook iets heerlijks.

Geen enkele groote plaats in ons vaderland is zoozeer met natuurschoon omringd als zij.

Wij zullen niet uit gidsen hoogdravende epitheta overnemen om haar in de hoogte te steken. Maar dit mag wel gezegd, dat de geur der bosschen over haar heenstrijkt.

Zij heeft maar een beetje zon noodig om een feestelijk aanzien te verkrijgen.

Dit is voor een Synode als die ons thans wacht geen nadeel.

Er schijnen weinig menschen te zijn, op wie weer en omgeving geen invloed oefenen.

En nu er kentering is gekomen in het weer en de zon zich niet langer schuilhoudt, komt de opgewektheid hen, zoodra ze zich naar de Synode of een van de commissie-zittingen begeven, tegen.

Ietwat pessimistisch aangelegden kunnen hun bezorgdheid beter van zich afzetten.

Hoe schoon bekleedt God de bloemen, die in Arnhems parken bloeien.

En zou Hij dan Zijn Kerk niet veel meer met schoonheid bekleeden?

Ernstige vraagstukken zullen ons bezighouden. Hoe zal de afloop zijn?

Wie zal ons het goede doen zien?

Maar als God in Christus Zijn aangezicht over onze kerken verheft, dan spelen over haar de zonneglansen van Zijn barmhartigheid.

De afgevaardigden, die midden in Arnhem logeeren, genieten uiteraard het minst van Arnhems natuurschoon.

Maar blijkens de adressenlijst zijn er heel wat in de buitenwijken ondergebracht. Er logeeren er ook in Velp en Oosterbeek. Zij hebben het uitzicht óf op het prachtige Sonsbeek, óf op den Rijn, — die zich hier wel niet naar Borgers gezwollen lied als grootvorst van Europa's stroomen openbaart, maar toch zich gracieus langs den Veluwschen heuvelrand slingert; — óf op eeuwenoude bosschen, majestueuse lanen.

Arnhem als Synode-stad is, ook al biedt deze vergadering onzer kerken geen gelegenheid om uitstapjes in den omtrek te maken, toch wel het neusje van den zalm.

Ure des gebeds.

Met haar Westerkerk is de gemeente van Arnhem er zeer op vooruit gegaan. De oude Kerkstraatkerk met haar nauwe gang ter zijde en haar kleine ruimte had iets benauwends. De nieuwe kerk echter voldoet aan moderne eischen. De architekt moet wel voor een moeilijk probleem hebben gestaan. Een dankbare plaats was de grond, waar het kerkgebouw moest worden opgetrokken, voor een bouwmeester niet. Het moest achter de huizen van het Nieuwe Plein worden weggestopt. Wel staat daar boven een poort: Gereformeerde Kerk, maar de borden van bureaux, welke er gevestigd zijn, vallen meer in het oog. Aan de andere zijde was men gelukkiger. Aan de Stationsstraat kon tenminste een sprekende gevel verrijzen. Het interieur van het kerkgebouw doet het exterieur vergeten. Hoewel alle opzettelijke ornamentiek is vermeden, is het geen koude kerk geworden. Zelfs de effen witte muren en de witte beschildering kunnen het intieme karakter niet wegnemen. Het is evenwel een kerk, welke om geheele bezetting vraagt. Jammer genoeg, komt zij zelden vol, gelijk we in de „Geldersche Kerkbode" lazen. Zij is op den groei gebouwd. Wat natuurlijk niet dan als verstandig kan worden geprezen.

Dezen avond was de benedenruimte zoo goed als geheel gevuld. Ook de voorste banken op de gaanderijen waren bezet. Al bevonden er zich ook Gereformeerden uit den omtrek, zoo was toch de gemeente van Arnhem zelf goed opgekomen. Het is steeds aangenaam, wanneer men uit de plaatselijke kerk, welke de Synode ontvangt, zulk een meeleven merkt.

Dr Dijk stond voor geen gemakkelijke taak. Blijkens de rapporten, die zijn uitgebracht, bestaat er over de meeste punten, welke behandeld moeten worden, geen overeenstemming in onze kerken. Welke opinie hij, die in gebed zou voorgaan, voorstond, was in menig opzicht bekend. Toch mag zulk een opinie niet doorschemeren, zal de ure des gebeds bij sommigen geen ontstichting wekken. Maar Dr Dijk heeft alle klippen, gelijk trouwens te verwachten was, met takt omzeild. Niettemin kreeg zijn preek daardoor niets leegs. Wat hij sprak was in den besten zin opbouwend. Hij hield de kerken haar roeping voor om te bouwen en te bidden. Het werk Gods stond geheel op den voorgrond. Zoo werden we door het Woord des Heeren gestemd tot het gebed.

De kerk van Arnhem als gastvrouw.

In de ontmoetingssamenkomst deed de kerk van Arnhem zich als gastvrouw al dadelijk van een uitnemende zijde kennen. De regeling was voortreffelijk, al kon het kerkeraadsgebouw de bezoekers nauwelijks bevatten. Maar nog meer toonde Arnhems kerk haar bijzondere kwaliteit in deze door de gastvrijheid, welke zij den afgevaardigden bewijst. Enkelen zijn ondergebracht in omliggende plaatsen. De meesten echter in Arnhem zelf. Voorzoover we uit de adressenlijst kunnen nagaan, heeft men de hulp van hotels niet behoeven in te roepen. En dat midden in de vakantie! Dat wil wat zeggen.

Hulde daarom aan de Geref. Arnhemmers!

De opening.

In de Oosterkerk werd de Synode geopend. Sinds lang was ik er niet geweest. Dit gebouw is veel in zijn voordeel veranderd. Het heeft een belangrijke vernieuwing ondergaan. Sprak ik daar straks van een koude kerk, zij was er eertijds een voorbeeld van. En al blijft ze ook nu nog wat strak en stijf, de beschildering heeft haar een warmen toon gegeven. Ook de vervanging van den preekstoel door een platform heeft de groote ledige vlakken gebroken.

Wie de Oosterkerk binnentreedt, denkt aan wijlen Ds Hoekstra, de man, die zonder eenig redenaarstalent zijn gemeente wist te boeien, die ervaren was in de Schriften gelijk weinige, die teksten te voorschijn haalde, waarvan de menschen vroegen: staat dat ook in den Bijbel?, die naar alle waarschijnlijkheid nooit aan psychologie had gedaan, maar in psychologisch inzicht vele psychologen overtrof, die door zijn prediking een bijbelvast geslacht heeft gekweekt.

Op de vorige Synode te Arnhem opende hij namens de roepende kerk. Hij werd eveneens tot praeses verkozen. Alles roept hier de nagedachtenis van dezen trouwen en invloedrijken dienstknecht van Christus uit.

Thans werd de Synode, gelijk men gelezen heeft, door Ds H. L. Both geopend. Zijn woord kenmerkte zich door hoogen ernst. Zijn rede werd in extenso in de bladen opgenomen. Daarheen zij dan verwezen.

Het moderamen.

Ondanks het verzoek, dat Ds Fernhout na de eerste stemming deed, om hem niet tot praeses te kiezen, kwam hij met groote meerderheid uit de bussen. Sterke aandrang werd op hem uitgeoefend om deze functie waar te nemen. De Synode had hem, den fijnen geest, den wijze, den sympathieke, den magister elegantiae weer zoo gaarne den voorzittershamer zien hanteeren. Dan — zijn verzoek om ontheffing van deze benoeming met het oog op zijn leeftijd was op de wijze ingekleed, waarvan hij het geheim kent, zoodat de Synode eenvoudig niet dorst handhaven.

Thans viel de keuze op Ds J. L. Schouten van Amsterdam, die als voorzitter van commissies, welke op vorige Synodes lastige kwesties hadden te behandelen, zich een reputatie had verworven. Hij zegt rake dingen met een lachend gezicht, zoodat het er van hem in wil. Een kwinkslag, die binnen de perken der Synodale waardigheid blijft, heeft hij dadelijk bij de hand. Daardoor brengt hij ontspanning, waar spanning dreigt. Het gevaar, daaraan verbonden, dat het oproepen van een gulle lach het argument verdringt, weet hij meestal te vermijden. Daarbij beschikt hij over een groote mate van zelfbeheersching en geduld, wat hem als praeses zeer te stade komt. En men gevoelt het, zoodra hij spreekt, zijn hart brandt van liefde voor onze kerken.

Het verheugt ons, dat tot zijn rechterhand is gekozen Ds J. Douma van Arnhem, wiens persoonlijkheid dadelijk inneemt. Hij is op onze Synodes, als ik mij niet vergis, nog een homo novus, een nieuwe man. Doch al heeft hij geen Synodale routine, zoo lijdt het geen oogenblik twijfel, of hij is tegen zijn taak voldoende opgewassen. De hulpvaardigheid zelf, zal hij voor moderamen en Synode-leden een gewenschte steun zijn.

Denkelijk zullen de Arnhemmers er wel een beetje trotsch op zijn, dat een hunner vroegere predikanten en een hunner dienstdoende predikanten met zulke gewichtige funkties werden bekleed. Die trots is stellig niet onrechtmatig.

De scribae behoeven hier niet te worden voorgesteld. Ds Klaarhamer en Dr Keizer worden telkens opnieuw gekozen. Beter bewijs is er niet denkbaar, dat de kerken over hun arbeid bijzonder tevreden zijn. Een arbeid, die ongewone opoffering vergt.

HEPP.

PERSSCHOUW

Wenken voor predikanten.

Ds H. W. Laman zoekt naar briljanten en stelt ze dan te kijk in het „Geref. Kerkbl. voor Drente en Ov."

In het laatste nummer publiceert hij onder „gevonden briljanten" o.m. het volgende:

„Let op uw kleeding," zei Ds Gildemeester, als ge eens zonder den „mantel der liefde", die veel bedekt, moet optreden; geen fantasiekleuren of -kleeren op den kansel. Zorg voor uw gebaren: spreid niet alle vingers uit, alsof ge aan den ouderling van dienst wildet demonstreeren uw welverzorgde nagels. Let bij het voorlezen op de onzichtbare interpunctie: één tel wachten bij een komma, twee tellen bij een kommapunt en drie bij een punt. Spreek zuiver Nederlandsch en laat nooit merken, dat een Hagenaar „bekeurd" wordt door een mooie schilderij en „bekoord" door een agent van politie. Zeg nooit: „laat ons zingen vers 1 en 2, want dan gaat de gemeente misschien optellen en zingen vers 3; zeg dus de verzen 1 en 2 of het eerste en het tweede vers. Pas op voor valsche zalving, die sommige woorden kan maken tot melkwitte vloeken. Let op de verzorging, ook van kleinigheden in den preekvorm en de kanselmanieren; want al zult ge natuurlijk nooit opgeven ons winkeliersgezang, Gezang 177, (nering voor den winkelier, voor den koopman druk vertier), dit is toch waarheid: de rechte prediker is altijd een echte heer, gentlemanlike in al zijn manieren. Snoei uw preeken; men zegt meestal te veel; er is moed toe noodig om bepaalde gedachten te schrappen, opdat de preek niet te vol, te warenhuisachtig worde! Hoed u voor valsche beeldspraak. Zorg ook naar je gehoor toe te komen, want het gehoor moet niet tot den prediker komen. De inleiding moet de sfeer scheppen van het tekstverband. Zijt ge klaar, lees dan de preek nog eens duchtig over met de pen in de hand! En denk er om: de preek mag nooit een causerie wezen, zoo, dat je van wal steekt in de vage hoop, na een uur „land" ontdekt te hebben. Heb steeds een thema, een bepaalde gedachte, die als een fuga het geheel beheerscht. Dan neemt de gemeente die mee naar huis. Leert van je voorbeelden; maar volgt ze niet blindelings na: anders zal het van jullie gelden: „de Egyptenaren verzochten het ook, en zij verdronken."

Wij zouden eraan willen toevoegen: vergeet nimmer, dat het beste voor de gemeente, die Christus kocht met Zijn bloed, niet goed genoeg is.

Afschaffing admissie-examen Theol. School.

Aan het Curatorenverslag der Theol. School ontleenen we:

„Door Dr Dijk wordt rapport uitgebracht van de bespreking met den Senaat der V. U. inzake het gemeenschappelijk admissie-examen (zie Handelingen 1929, art 28); de Senaat der V. U. heeft overwegende bezwaren om den voorgestelden weg van een gemeenschappelijk admissie-examen in te slaan, voornamelijk omdat dit examen alleen toegang zou geven tot de theologische faculteit en niet tot de andere faculteiten; het Curatorium constateert, dat wegens deze bezwaren de gedachte van een gemeenschappelijk admissie-examen geheel moet worden losgelaten. Voorts wordt besloten aan de Generale Synode voor te stellen het in art. 13 van het reglement voor de Theol. School genoemde admissie-examen af te schaffen, met dien verstande, dat dit niet geldt voor aanstaande studenten uit het buitenland, en met deze overgangsbepaling, dat het in 1930 en 1931 nog zal worden afgenomen. Door de Hoogleeraren worden geen voorstellen gedaan omtrent meerdere waarborgen, dat degenen, die zich aanmelden voor de studie aan de Theol. School, genoegzaam principieel gevormd zijn voor de theologische studie. (Zie Handel. 1929, art. 28, sub VI); hun aandacht blijft echter ten volle aan het onderzoek naar de beweegredenen gewijd."

Indien de Synode in dezen geest besluit volgt de V. U. van zelf.

Is het zoover, dan steken wij de vlag uit.

HEPP.

KERKNIEUWS

Generale Synode der Geref. Kerken te Arnhem.

Nadat in den avond van Maandag 18 Augustus 1930 in de Westerkerk te Arnhem een bidstond was gehouden, waarin dr K. Dijk van 's-Gravenhage voorging met een predikatie over Judas 20, werd in den ochtend van Dinsdag 19 Augustus om 10 uur in de Oosterkerk de Synode officieel geopend.

1e zitting.

Ds H. L. Both, oudste predikant van de Kerk van Arnhem, deed deze eerste zitting openen met samenzang van Psalm 99 : 1 en 2, waarna hij voorlas Openbaringen 1. Hij hield hierna de volgende openingsrede:

Weleerwaarde en Eerwaarde Broeders, die naar deze vergadering afgevaardigd zijt door onze Particuliere Synoden en door de classes Oost-Friesland, Bentheim en Batavia,

Hooggewaardeerde Broeders, Hoogleeraren in de Theologie, door ons uitgenoodigd, om met uwe adviezen der Synode tot steun te zijn,

Zeer gewenschte broeders, afgevaardigden van buitenlandsche Kerken,

In den naam van onzen Heere Jezus Christus, den verheerlijkten Koning der kerk, die ook onze Hoogste Profeet en Leeraar is en de groote Priester over het huis Gods, open ik, daartoe gemachtigd door den kerkeraad van de kerk van Arnhem, die u had bijeen te roepen, deze eerste zitting der Generale Synode onzer Gereformeerde Kerken; en ik doe dat, door u toe te bidden: genade zij u en vrede van Hem, Die is en Die was, en Die komen zal; en van de zeven Geesten, die voor Zijnen troon zijn; en van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is; de eerstgeborene uit de dooden en de Overste der koningen der aarde.

Het is mij een eervolle en aangename taak, om u allen een welgemeend welkom toe te roepen, en u een gezegend verblijf in ons midden toe te wenschen.

Het is 28 jaar geleden, dat de kerk van Arnhem ook de eer had, om de Generale Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland saam te roepen en gastvrijheid te bieden.

Het was ons een voorrecht, dat wij ook thans weer tot deze taak ons geroepen zagen. Wij hebben naar ons beste weten den voorbereidenden arbeid verricht, en begeeren ons ter uwer beschikking te stellen.

Wat is er veel veranderd sinds het jaar 1902, toen in dit zelfde kerkgebouw wijlen ds H. Hoekstra op de hem eigene wijze de Generale Synode namens de kerk van Arnhem opende.

Bijna de tijd van een geslacht ligt tusschen deze beide jaren 1902 en 1930. De broeders, die toen een leidende positie hadden in ons kerkelijk leven, zijn voor een groot deel reeds ontslapen, en het aantal van hen, die de historie onzer kerken van de laatste 40 à 50 jaren met volle bewustheid hebben meegemaakt, wordt klein.

Hoeveel sterker moet op de Arnhemsche Synode van 1902 de heugenis geweest zijn althans aan de reformatorische beweging der doleantie en aan de vereeniging van 1892, feiten, die de leden der Arnhemsche Synode allen beleefd hadden, dan dit nu 't geval is, nu nog maar zoo weinigen de heugenis daarvan hebben. Het is een volgend geslacht, dat thans in de Generale Synode te Arnhem vertegenwoordigd is.

Maar daarom zien we met zoo groote hoogachting op naar die weinigen, die reeds in 1902 een beteekenisvollen staat van dienst achter zich hadden en die nu nog steeds met hunne gaven ons kerkelijk leven mogen dienen.

Ja, wel is er in de eerste drie tientallen van jaren der 20e eeuw veel veranderd.

Het geslacht, dat nu de middaghoogte van den levenstijd bereikt heeft, heeft wel veel beleefd.

Het heeft de gedaante der wereld verbijsterend snel zien veranderen.

Het heeft de verschrikkingen van den wereldoorlog beleefd, en al de heillooze gevolgen van dit gebeuren.

Het heeft het ongeloof en de Godverzaking zijn verwoestingen zien aanrichten en de afwerping van de banden van Gods ordinantiën voor het menschelijk leven zien doorgaan.

Het heeft het leven der volkeren, ook van ons volk, zich zien bewegen in anti-christelijke richting.